

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

№ 04-03/6-73

«02» лютого 2016 р.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

01033, м Київ, вул. Жилянська, 14

Суб'єкти права на конституційне подання
45 народних депутатів України
01008, Україна, м. Київ, вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: shpenov.dmytro@rada.gov.ua

Уповноважені представники суб'єкта
конституційного подання за дорученням
народні депутати України:

Шпенюв Дмитро Юрійович
01008, Україна, м. Київ, вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: shpenov.dmytro@rada.gov.ua

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ, вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Nimchenko.Vasyl@rada.gov.ua

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

*щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Закону України «Про проведення позачергових виборів Криворізького
міського голови (27 березня 2016 року)»*

23 грудня 2015 року Верховна Рада України прийняла Закон України
«Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови

(27 березня 2016 року)» № 899-VIII від 23 грудня 2015 року, текст якого було офіційно оприлюднено у газеті «Голос України» №18 (6272) 01 лютого 2016 року (надалі – Закон).

Закон України «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» № 899-VIII від 23 грудня 2015 року набрав чинності 02 лютого 2016 року.

Відповідно до статей 147, 150, 152 Конституції України, пункту 1 статті 13, статей 15, 38-40, 57, 71, пункту 1 статті 82 Закону України «Про Конституційний Суд України» суб'єкт права на конституційне подання – 45 народних депутатів України – звертається до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону.

При цьому відповідно до статті 147 Конституції України Конституційний Суд України є єдиним органом конституційної юрисдикції в Україні та вирішує питання про відповідність законів та інших правових актів Конституції України і дає офіційне тлумачення Конституції України та законів України.

Статтею 150 Основного Закону України визначено повноваження Конституційного Суду України, до яких, зокрема, належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України.

Відповідно до частини першої статті 152 Конституції України закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.

Аналогічне положення закріплене в статті 15 Закону України «Про Конституційний Суд України», де зазначено, що підставами для прийняття

Конституційним Судом України рішення щодо неконституційності правових актів повністю чи в їх окремих частинах є: невідповідність Конституції України; порушення встановленої Конституцією України процедури їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності; перевищення конституційних повноважень при їх прийнятті.

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що Закон не відповідає Конституції України, його проект розглянуто та ухвалено Верховною Радою України з порушенням встановленої Конституцією України процедури, а також з перевищенням конституційних повноважень при його прийнятті з огляду на таке.

По-перше, порушені вимоги статей 6, 83, 89 Конституції України щодо процедури розгляду проекту Закону щодо недотримання процедури попереднього розгляду проектів законів України.

Статтею 6 Конституції України встановлено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша). Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно частини другої статті 8 Основного Закону України, Конституція України має найвищу юридичну силу, закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Відповідно до статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до частини 5 статті 83 Конституції України порядок роботи Верховної Ради України встановлюється Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України.

Згідно зі статтею 88 Конституції України Голова Верховної Ради України здійснює повноваження, передбачені цією Конституцією, у порядку, встановленому Регламентом Верховної Ради України.

Відповідно до частини другої статті 96 (яка є складовою Розділу IV Законодавча процедура) Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» питання про включення законопроекту до порядку денного сесії розглядається Верховною Радою протягом 30 днів після ухвалення висновку головного комітету чи тимчасової спеціальної комісії, але не раніше ніж через два дні після надання народним депутатам висновку головного комітету (або тимчасової спеціальної комісії у разі її створення), висновків інших комітетів.

Проект Закону (додаток – картка законопроекту) був зареєстрований в Апараті Верховної ради України 10.12.2015 року.

Комітет з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування, як головний комітет, на своєму засіданні 10 грудня 2015 року обговорював проект Закону, однак станом на день прийняття за основу та в цілому вказаного проекту Закону ще не визначився та не прийняв жодного рішення. Розгляд проекту має завершуватись у формі ухвалення рішення.

При цьому відведений частиною третьою статті 93 Регламенту Верховної Ради України 30 денний строк на ухвалення висновку щодо доцільності включення проекту закону до порядку денного сесії Верховної Ради спливав лише 10 січня 2016 року. Тобто відведений строк для розгляду проекту не закінчився.

Також слід зауважити, що взагалі не було прийняте рішення про одноразове відхилення від процедури розгляду законопроекту (ad hoc) «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» № 3613.

Отже за відсутності такого рішення (про одноразове відхилення від процедури розгляду (ad hoc) порушена процедура розгляду та прийняття законопроекту.

Конституційна необхідність ухвалення рішення Комітетом з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування, як головного комітету, щодо доцільності включення вказаного проекту Закону до порядку денного сесії Верховної Ради зумовлена також таким.

Статтею 89 Конституції України передбачено, що Верховна Рада України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України та обирає голів, перших заступників, заступників голів та секретарів цих комітетів.

Отже, Комітет Верховної Ради України є органом Верховної Ради України, який здійснює функції, які прямо передбачені Конституцією України щодо попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень.

Тобто Конституція України прямо встановлює механізм попереднього опрацювання проектів законів щодо яких вона має приймати рішення.

Очевидно, що така норма передбачена з метою запобігання прийняття протиправних та неконституційних проектів як законів.

На виконання цього конституційного припису в Законі України «Про Регламент Верховної Ради України» в статті 93 передбачено, що кожен

законопроект, проект іншого акта після його реєстрації не пізніш як у п'ятиденний строк направляється Головою Верховної Ради України або відповідно до розподілу обов'язків Першим заступником, заступником Голови Верховної Ради України в комітет, який відповідно до предметів відання комітетів визначається головним з підготовки і попереднього розгляду законопроекту, проекту іншого акта, а також у комітет, до предмета відання якого належать питання бюджету, для проведення експертизи щодо його впливу на показники бюджету та відповідності законам, що регулюють бюджетні відносини, комітет, до предмета відання якого належать питання боротьби з корупцією, для підготовки експертного висновку щодо його відповідності вимогам антикорупційного законодавства та в комітет, до предмета відання якого належить оцінка відповідності законопроектів міжнародно-правовим зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції для підготовки експертного висновку.

Кожен законопроект не пізніш як у триденний строк направляється комітетом, до предмета відання якого належать питання бюджету, до Кабінету Міністрів України для здійснення експертизи щодо його впливу на показники бюджету та відповідності законам, що регулюють бюджетні відносини.

Однак, народним депутатам України з огляду на недотримання конституційної процедури попереднього розгляду не було надано рішення Комітету з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування, як і будь-якого рішення іншого комітету Верховної Ради України.

Проте питання про включення проекту Закону про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року) (реєстр. № 3613) розглядалось у Верховній Раді України у день реєстрації проекту Закону та було включено до порядку денного сесії 10 грудня 2015 року (додаток – стенограма).

Отже, під час прийняття 23.12.2015 в цілому як закону проекту Закону конституційна процедура попереднього розгляду проектів дотримана не була з огляду на відсутність відповідного рішення головного комітету, яке мало бути завчасно надано народним депутатам. Проект Закону включений до порядку денного сесії у непередбачений Конституцією та Регламентом Верховної Ради України спосіб.

Таким чином, при розгляді питання про включення проекту Закону до порядку денного сесії 10 грудня 2015, голосуванні за проект в цілому як закон 22.12.2015 було порушено вимоги частини другої статті 6, частини 5 статті 83, частини першої статті 89 Конституції України, що є порушенням встановленої Конституцією України процедури розгляду проекту закону.

По-друге, порушені вимоги статті 93 Конституції України щодо процедури ухвалення та розгляду проекту Закону у частині позбавлення Верховною Радою України суб'єктів права законодавчої ініціативи прав, наданих Основним Законом України.

Так, статтею 93 Конституції України визначено, що право законодавчої ініціативи у Верховній Раді України належить Президентові України, народним депутатам України та Кабінету Міністрів України.

Передбачене Конституцією України право законодавчої ініціативи знаходить своє відображення у, зокрема, праві на внесення на розгляд до Верховної Ради України проектів законів України та у випадку прийняття їх у першому читанні, можливості суб'єкта права законодавчої ініціативи на внесення пропозицій і поправок до них.

Таким чином, прийняття Верховною Радою України проекту Закону згідно процедури, яка не передбачена та суперечить Конституції України, унеможливило реалізацію конституційного права на законодавчу ініціативу.

У даному випадку порушення конституційного права на законодавчу ініціативу, зміст якого розкривається у частині 2 статті 100 Регламенту: альтернативний законопроект може бути внесений у 14-денний строк після дня надання народним депутатам першого законопроекту з відповідного питання.

У зв'язку тим, що законопроект №3613 був зареєстрований та наданий народним депутатам 10.12.2015 – строк подання альтернативних спливав 24.12.2015, оскільки зазначений законопроект не був визначений як невідкладний.

В порушення цієї норми народні депутати були позбавлені права надати пропозиції до законопроекту. Тоді як навпаки, пропозиції певних народних депутатів були включені до проекту «з голосу», до тексту, ще не прийнятого в першому читанні.

Так, Верховна Рада України вийшла за межі своїх повноважень та з порушенням установленної конституційної процедури розглянула та ухвалила проект Закону до якого надійшли зауваження суб'єкта права законодавчої ініціативи.

Тобто, зміст конституційного права законодавчої ініціативи розкрито в праві на заперечення прийняттю неконституційних законів. Однак, знехтувавши цим правом було розглянуто та ухвалено Закон.

Згідно частини четвертої статті 102 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» за рішенням Верховної Ради допускається остаточне прийняття законопроекту (крім проектів кодексів і законопроектів, які містять понад 100 статей, пунктів) відразу після першого чи другого читання, якщо законопроект визнано таким, що не потребує доопрацювання, та якщо не надійшло зауважень щодо його змісту від народних депутатів, інших суб'єктів права законодавчої ініціативи, юридичного чи експертного підрозділів Апарату Верховної Ради.

Відповідно до частини 2 статті 114 Верховна Рада після прийняття законопроекту за основу може прийняти рішення про прийняття законопроекту в цілому за умови дотримання вимог цього Регламенту (частина четверта статті 102).

Таким чином, конституційна процедура ухвалення законів, з метою забезпечення їх легітимності та гарантування передбаченого Конституцією України у статті 93 Конституції України права на законодавчу ініціативу, передбачає неможливість прийняття проекту за основу та одразу в цілому за наявності зауважень суб'єкта права законодавчої ініціативи до змісту проекту.

Так 10 грудня 2015 року народними депутатами України Шпенюв Д.Ю. та Павловим К.Ю. були надіслані письмові зауваження до змісту законопроекту про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року) № 3613 (вих № 1210/01-15 від 10 грудня 2015р.).

Подані зауваження до законопроекту №3613 були направлені Голові Верховної Ради України та Голові Комітету з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування.

Після обговорення законопроекту № 3613 на пленарному засіданні 10 грудня 2015р. і оголошення нової редакції законопроекту народним депутатом Сироїд О.І., 11 грудня 2015р. народним депутатом України Шпенюв Д.Ю., були подані додаткові зауваження до законопроекту №3613, які також були направлені Голові Верховної Ради України та Голові Комітету з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування.

Отже, прийняття 23 грудня 2015 року законопроекту про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року) № 3613 було здійснено у порушення конституційної процедури, статей 102, 114 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України».

До того ж, Головне науково-експертне управління Верховної Ради України як експертний підрозділ Апарату Верховної Ради України надало свій

висновок від 10.12.2015, у якому вказало: «поданий законопроект у частині припинення повноважень міського голови за рішенням Верховної Ради України не узгоджується із Конституцією України, згідно з якою її повноваження визначаються виключно Конституцією України (частина 2 статті 85)».

Варто зауважити, що якби навіть було прийнято рішення Верховною Радою України про одноразове відхилення (ad hoc) від процедур, передбачених цим Регламентом, то в статті 50 Регламенту Верховної Ради України визначено, що прийняття рішення про одноразове відхилення (ad hoc) від процедур, передбачених цим Регламентом, не допускається, якщо така процедура, одноразове відхилення (ad hoc) від якої пропонується, зумовлена вимогами Конституції України або закону.

Одночасно цим, з питань законодавчої процедури прийняття рішення про одноразове відхилення (ad hoc) від процедур, передбачених цим Регламентом, допускається лише щодо перенесення розгляду законопроектів, продовження чи скорочення строків внесення альтернативних законопроектів, пропозицій та поправок до законопроектів, скорочення строків надання законопроектів народним депутатам та строків розгляду законопроектів у комітетах (частина третя статті 101, частина друга статті 109, частина друга статті 116 цього Регламенту).

Отже, ad hoc не може бути застосовано до процедури прийняття проекту за основу та одразу в цілому за наявності зауважень народного депутата України як суб'єкта, який безпосередньо Конституцією наділений правом законодавчої ініціативи.

Таким чином, Верховною Радою України при розгляді та ухваленні проекту Закону порушені норми статті 93 Конституції України, оскільки народні депутати були позбавлені свого права, гарантованого статтею 93 Конституції, а саме: на внесення альтернативних законопроектів та подання пропозицій і поправок.

Відповідно до частини 1 статті 152 Конституції України закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.

Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово вказував на те, що порушення встановленої Конституцією України процедури їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності є підставою для визнання закону неконституційними повністю чи в окремій частині.

Зокрема, рішенням Конституційного Суду України від 30 вересня 2010 року № 20 у абзаці 4 пункту 5 встановлено, що дотримання встановленої Конституцією України процедури розгляду, ухвалення та набрання чинності законами, у тому числі й законами про внесення змін до Конституції України, є однією з умов легітимності законодавчого процесу.

Відповідно до частини 2 резолютивної частини рішення Конституційного Суду України №11 від 7 липня 1998 року у справі за конституційним поданням Президента України щодо офіційного тлумачення частин другої і третьої статті 84 та частин другої і четвертої статті 94 Конституції України (справа щодо порядку голосування та повторного розгляду законів Верховною Радою України) – порушення встановленої Конституцією України процедури ухвалення законів та інших правових актів Верховною Радою України є підставою для визнання їх неконституційними відповідно до частини першої статті 152 Конституції України.

В абзаці 2 п 3.3 Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 45 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про електроенергетику" (справа про електроенергетику) N 3-рп/2002 від 12 лютого 2002 року, Конституційний Суд України констатував, що згідно зі статтею 52 Конституції України закони та інші правові акти

визнаються неконституційними, якщо було порушено встановлену Конституцією України процедуру їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності. Ця умова стосується і парламенту, порядок роботи якого визначається законом про регламент Верховної Ради України.

Відповідно до пункту 4 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про тимчасові слідчі комісії, спеціальну тимчасову слідчу комісію і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України" № 20-рп/2009 від 10 вересня 2009 року, в результаті визнання неконституційним Закону повністю з підстав порушення встановленої Основним Законом України процедури набрання ним чинності немає необхідності в розгляді інших питань, поставлених у конституційному поданні.

Отже, Конституційний Суд України в декількох рішеннях послідовно встановив, що невідповідність процедури розгляду, ухвалення або набрання чинності законів є самостійною підставою для визнання закону неконституційним.

Порушення процедури розгляду та ухвалення закону також порушує принцип законності, що розкривається, зокрема, у частині другій статті 6 Конституції України, за якою органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України, частині другій статті 19 Конституції України, за якою органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Крім того, недотримання законодавчої процедури порушує принцип верховенства права, який закріплений у статті 8 Конституції. Конституційний Суд України в абзаці другому підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 зазначив, що верховенство

права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність. До того ж Конституційний Суд України неодноразово звертав увагу на необхідність дотримання принципу верховенства права у своїх рішеннях від 29.06.2010 №17, від 11.10.2011 №10.

Порушення процедури прийняття закону ставить під загрозу застосування такого невід'ємного елемента принципу верховенства права як принцип правової визначеності. У правовій позиції Конституційного суду (підпункт 3.1 пункту 3 мотивувальної частини рішення) у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11 Закону України „Про міліцію “ від 29 червня 2010 року № 17 визначено, що одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності.

Цей принцип вимагає, щоб норми були чіткими і точними та спрямованими на забезпечення того, щоб ситуації та правовідносини залишалися передбачуваними. Порушення законодавчої процедури стосується зокрема положення про передбачуваність ситуації, оскільки прийняття закону мало б не відбутись або закон мав би бути в іншій редакції якби законодавча процедура була дотримана.

Закон суперечить статті 8 Конституції України, яка передбачає, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Рішенням КСУ від 29 червня 2010 року N 17-рп/2010 було встановлено, що «одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлених такими обмеженнями.»

Однак, в даному випадку кандидати, які балотувалися на чергових виборах міського голови 25 жовтня 2015 року, не могли передбачити, що у разі здобуття перемоги на виборах міського голови матимуть більш короткий строк своїх повноважень аніж той, що визначений Конституцією України.

Тобто, кандидати та громадяни, які проголосували правомірно і обґрунтовано розраховували на застосування конституційних норм про п'ятирічний строк повноважень обраного міського голови (принцип верховенства права, принцип правової визначеності).

Між тим, згідно принципу правової визначеності, зміст якого розкривається, зокрема, у рішенні Європейського суду з прав людини «Реквенї проти Угорщини» (№ 25390/94, § 34, ECHR 1999), закон має бути сформульованим з достатнім ступенем передбачуваності, щоб надати особі можливість в розумній, залежно від обставин мірі, передбачити наслідки певної дії.

У справі «Крюслен проти Франції» від 24 квітня 1990 р. також визначено, що «вимога передбачуваності розрахована на те, що особа може «передбачити», коли влада планує вчинити певні дії та, відповідно скоригувати свою поведінку.

Отже, обмеження прав громадян брати участь в управлінні державними справами, що знайшло вираження у скороченні строку повноважень Криворізького міського голови було б допустимим лише за умови, якби на час участі кандидатів у виборчому процесі Конституцією чи Законами України було б передбачено право Верховної Ради України безпідставно призначати позачергові вибори міських голів у випадку, коли не припинені повноваження діючого міського голови.

Однак, Закон не відповідає критерію «передбачуваності закону».

По-третє, Закон суперечить статті 38 Конституції України, яка передбачає, право громадян брати участь в управлінні державними справами, а

також право вільно обирати та бути обраним до органів місцевого самоврядування.

Безпідставне, нічим не мотивоване, політичне, а не правове рішення Верховної Ради України, яке відображене у Законі, призводить до того, що повноваження Криворізького міського голови, обраного на чергових виборах у 2015 році, законність чого перевірена рішенням судів прямо перешкоджає реалізації конституційного права громадян брати участь в управлінні державними справами.

Постановою Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 21 листопада 2015 року у справі № 804/15802/15, залишеною без змін ухвалою Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 27 листопада 2015 року визнано законним обрання Криворізького міського голови в результаті повторних виборів 15 листопада 2015 року.

Статтею 124 Конституції встановлено, що судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Стаття 25 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, учасником якого є Україна, гарантує громадянам держави право обирати та бути обраним.

Європейська Хартія місцевого самоврядування, прийнята 15 жовтня 1985 року, встановила, що право громадян на участь в управлінні державними справами є одним з демократичних принципів, які поділяються всіма державами - членами Ради Європи.

Також держави-члени Ради Європи, які підписали Європейську хартію місцевого самоврядування констатували, що право громадян на участь в управлінні державними справами є одним з демократичних принципів, які мають поділяти всі держави – члени Ради Європи, і це право найбільш безпосередньо може бути здійснене саме на місцевому рівні, оскільки місцева влада, якщо буде наділена реальними функціями, може забезпечити ефективно і близьке до громадянина управління.

Також у Загальній декларації прав людини вказано: "Кожна людина має право брати участь в управлінні своєю країною безпосередньо або через вільно обраних представників" (частина перша статті 21). У Міжнародному пакті про громадянські і політичні права зазначено, що кожний громадянин має право "брати участь у веденні державних справ як безпосередньо, так і за посередництвом вільно обраних представників" (пункт "а" статті 25).

Таким чином, Закон не відповідає статті 38 Конституції, оскільки безпідставно та невмотивовано унеможливує здійснення Криворізьким міським головою своїх повноважень відповідно до Основного Закону України.

По-четверте, текст проекту Закону, що був включений до порядку денного Верховної Ради 10.12.2015 року, не є тотожним тексту законопроекту під тим же номером що був проголосований 23.12.2015 року.

Без додержання конституційної процедури попереднього розгляду законопроектів, визначеної, зокрема статтею 93 Регламенту Верховної Ради України, проект Закону, зареєстрований 10.12.2015р. був внесений на розгляд в сесійну залу 10.12.2015 року.

Ухвалений 23.12.2015 року проект Закону не був розданий депутатам, рішення щодо нього головний комітет не ухвалював.

Зі стенограми пленарного засідання Верховної Ради України 10.12.2015 вбачається, що фактично проголосований 23.12.2015 текст проекту Закону не реєструвався у Верховній Раді України, не був включений у порядок денний сесії, не є тотожним зареєстрованому 10.12.2015 у Верховній Раді України під тим же номером проекту закону.

Текст проекту Закону було самовільно змінено заступником Голови Верховної Ради України, яка не є автором проекту Закону, та не може собою підміняти головний комітет.

По-п'яте, було зафіксовано факти неперсонального голосування, а саме народний депутат України Кучер М.І. голосував за народного депутата Бакуменко О.Б. (це підтверджується відеозаписом, який додано), який відповідно до даних письмової реєстрації народних депутатів не був зареєстрований на ранковому засіданні 23.12.2015р.

Крім того, Ільєнко А.Ю. голосував за народного депутата Бублик Ю.В. (це підтверджується відеозаписом, який додано).

В контексті цих фактів значення має, зокрема рішення Конституційного суду №11-рп/98 від 7 липня 1998 року у справі за конституційним поданням Президента України щодо офіційного тлумачення частин другої і третьої статті 84 та частин другої і четвертої статті 94 Конституції України (справа щодо порядку голосування та повторного розгляду законів Верховною Радою України).

В абзаці 3 пункту 2 мотивувальної частини якого встановлено, що особисте голосування народного депутата України на засіданнях Верховної Ради України означає його безпосереднє волевиявлення незалежно від способу голосування. Абзац 6 пункту 2 вказаного рішення зазначає, що повноваження народного депутата України делеговані йому народом як сувереном влади (частина друга статті 5, частина перша статті 38 Конституції України) і зобов'язують його брати участь у прийнятті рішень Верховної Ради України шляхом голосування. Саме тому, що ці повноваження є делегованими і не підлягають подальшому делегуванню без згоди на це з боку суверена влади, народний депутат України не має права передавати свої повноваження щодо здійснення голосування іншому народному депутату України.

Практика голосування одного народного депутата України за іншого не має юридичних підстав. Відповідно до частини першої статті 152 Конституції України порушення встановленої Конституцією України процедури розгляду

чи ухвалення законів та інших правових актів є підставою для визнання їх неконституційними.

Відповідно до пункту 2 резолютивної частини даного рішення: «здійснення народним депутатом України голосування на засіданнях Верховної Ради України означає його безпосереднє волевиявлення незалежно від способу голосування, тобто народний депутат України не має права голосувати за інших народних депутатів України на засіданнях Верховної Ради України.

В рішенні Європейського суду з прав людини «Олександр Волков проти України» від 27 травня 2013 року вказано, що розглянувши вищезазначені матеріали, Суд доходить висновку, що рішення про звільнення заявника було проголосоване при відсутності більшості народних депутатів. Присутні на пленарному засіданні народні депутати свідомо та незаконно голосували за своїх численних відсутніх колег.

Отже, рішення було ухвалене з порушенням статті 84 Конституції України, статті 24 Закону України «Про статус народного депутата України» 1992 року та статті 47 Регламенту Верховної Ради, які вимагають від народних депутатів особистої участі у засіданнях та голосуванні. За цих обставин Суд вважає, що голосування щодо звільнення заявника з посади порушило принцип юридичної визначеності на порушення, а тому і пункт 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

По-шосте, Закон не відповідає частині другій статті 141 Конституції України.

Відповідно до частини другої статті 141 Конституції України, територіальні громади на основі загального, рівного, прямого виборчого права обирають шляхом таємного голосування відповідно сільського, селищного, міського голову, який очолює виконавчий орган ради та головує на її

засіданнях. Строк повноважень сільського, селищного, міського голови, обраного на чергових виборах, становить п'ять років.

У Рішенні від 29 травня 2013 року № 2-рп/2013 по справі №1-11/2013, Конституційним Судом України викладено наступну правову позицію:

«істотне значення для функціонування демократичної держави, гарантування її республіканських засад має встановлений Основним Законом України порядок формування органів державної влади та органів місцевого самоврядування, зокрема періодичність проведення виборів до них.

Відповідно до Конституції України строк повноважень міського голови, обраного на чергових виборах, становить п'ять років (частина друга статті 141). Цим строком (п'ять років) означена періодичність проведення чергових виборів до органів місцевого самоврядування.

Конституційний Суд України виходить з того, що періодичність проведення виборів до органів державної влади та органів місцевого самоврядування повинна бути розумною, маючи на меті забезпечення оптимальності, наступності та стабільності у формуванні представницьких органів.».

Застосування принципу періодичності проведення виборів згідно з міжнародними актами є важливою складовою їх демократичності. Зокрема, у статті 25 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року вказано, що кожен громадянин повинен мати можливість голосувати і бути обраним на справжніх періодичних виборах (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 4 червня 2009 року № 13-рп/2009).

У статті 3 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року закріплено, що вибори мають проводитися з розумною періодичністю шляхом таємного голосування в умовах, які забезпечують вільне вираження думки народу у виборі законодавчого органу. У статті 3 Протоколу № 1 до Конвенції про захист прав людини і

основоположних свобод 1952 року зазначено, що «Високі Договірні Сторони зобов'язуються проводити вільні вибори з розумною періодичністю...».

Згідно з Документом Копенгагенської наради Конференції з людського виміру НБСЄ від 29 червня 1990 року воля народу повинна виражатися в ході періодичних і справжніх виборів і вимагається, щоб вільні вибори проводилися через розумні проміжки часу, з розумною періодичністю (підпункт 5.1 пункту 5, пункт 6, підпункт 7.1 пункту 7).

Відповідно до Декларації про критерії вільних і справедливих виборів Ради Міжпарламентського союзу 1994 року справжні вільні і справедливі вибори повинні бути організовані через регулярні періоди, лише тоді вони відносяться до числа елементів справедливості, які суттєво необхідні для повного вираження гідності, властивої людській особистості, і рівних та невід'ємних прав усіх людей.

Аналогічну позицію викладено у Рішенні КСУ 29 травня 2013 року № 2-рп/2013 у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 136, частини третьої статті 141 Конституції України, абзацу першого частини другої статті 14 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів».

Таким чином, прийняття Закону, яким призначено проведення позачергових виборів Криворізького міського голови на 27 березня 2015 року, а отже перервано 5-річний строк повноважень Криворізького міського голови Верховною радою України без будь-яких підстав конституційних, інших юридичних та фактичних підстав, призвело до порушення частини другої статті 141 Конституції України.

По-сьоме, Закон не відповідає статті 7, статті 43 Конституції України.

Згідно статті 7 Конституції України в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування.

Відповідно до частини третьої статті 14 Закону України «Про місцеві вибори», позачергові місцеві вибори призначаються Верховною Радою України у разі дострокового припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної, районної, міської, районної у місті, сільської, селищної ради, сільського, селищного, міського голови, а також в інших випадках, передбачених законами України "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про добровільне об'єднання територіальних громад".

Таке рішення приймається Верховною Радою України не пізніше, ніж у дев'яностоденний строк з дня дострокового припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, відповідної місцевої ради, сільського, селищного, міського голови.

Відповідно до частини першої статті 92 Закону України «Про місцеві вибори», позачергові вибори міського голови проводяться в порядку і строки, передбачені цим Законом для чергових виборів.

Відповідно до статті 92 Закону України «Про місцеві вибори», позачергові вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевої ради та сільського, селищного, міського голови, старости проводяться в порядку і строки, передбачені цим Законом для чергових виборів.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим, місцева рада, сільський, селищний, міський голова, староста, обрані на позачергових виборах, здійснюють свої повноваження до обрання нового складу ради, сільського, селищного, міського голови, старости на наступних чергових місцевих виборах у порядку, встановленому Конституцією та законами України.

Положеннями частини п'ятої статті 141 Конституції України передбачається, що статус голів, депутатів і виконавчих органів ради та їхні

повноваження, порядок утворення, реорганізації, ліквідації визначаються законом.

Статтею 43 Конституції України встановлено, що громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Згідно з Документом Копенгагенської наради Конференції з людського виміру НБСЄ від 29 червня 1990 року держави-учасниці забезпечують, щоб кандидати, які отримали необхідну кількість голосів, визначену законом, належним чином вступали в посаду і могли залишатися на посаді до закінчення терміну своїх повноважень або до їхнього припинення в інший спосіб, який регулюється законом відповідно до демократичних парламентських і конституційних процедур.

Таким чином, Україна в особі Верховної Ради шляхом прийняття Закону, протиправно не мотивовано позбавила новообраного мера Кривого Рогу Ю. Вілкула конституційного права залишитися на посаді до закінчення строку своїх повноважень, що порушує вимоги частини другої статті 141 Основного Закону України.

Це, в свою чергу порушує статтю 43 Конституцію України, адже фактично є незаконним і безпідставним звільненням з посади особи, яка була на неї обрана та на час подання цього звернення виконує свої повноваження.

Європейський суд з прав людини суд в своїх рішеннях неодноразово наголошував, що предмет і мета Конвенції як інструменту захисту прав людини потребують такого тлумачення і застосування її положень, завдяки яким гарантовані нею права були б не теоретичними чи ілюзорними, а практичними та ефективними (див., наприклад, рішення у справі "Об'єднана Комуністична партія Туреччини та інші проти Туреччини" (United Communist Party of Turkey and Others v. Turkey), від 30 січня 1998 року, Reports 1998-I, сс. 18-19, п. 33; і "Шассанью та інші проти Франції" (Chassagnou and Others v. France).

По-восьме, Закон не відповідає частині першій статті 6, статтям 19, 85 Конституції України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, до повноважень Верховної Ради України належить:

3) прийняття законів;

30) призначення чергових та позачергових виборів до органів місцевого самоврядування.

Зазначимо, що ухвалення рішення про призначення виборів відбулось не у формі постанови Верховної Ради України, як це фактично передбачено ст. 85 Конституції України. Таким чином, Верховна Рада України позбавила громадян України, яким гарантоване статтею 55 Основного Закону України право на звернення до адміністративного суду за захистом своїх порушених прав.

Так, наприклад, обраний Криворізький міський голова позбавлений на звернення до Вищого адміністративного суду України з вимогою про скасування протиправної постанови Верховної Ради України (про призначення позачергових виборів).

Відповідно, штучно, у спосіб не передбачений Конституцією України, орган законодавчої влади позбавив можливості громадян захистити свої конституційні права у порядку адміністративного судочинства, як це передбачено статтею 55 Основного Закону України.

Відповідно до частини третьої статті 14 Закону України «Про місцеві вибори», позачергові місцеві вибори призначаються Верховною Радою України у разі дострокового припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної, районної, міської, районної у місті, сільської, селищної ради, сільського, селищного, міського голови, а також в інших

випадках, передбачених законами України "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про добровільне об'єднання територіальних громад".

Питання дострокового припинення повноважень міського голови регулюються нормами Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», у якому на відміну від Закону, визначені підстави для дострокового припинення повноважень міського голови.

Відповідно до вимог статті 79 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», повноваження міського голови вважаються достроково припиненими у разі: його звернення з особистою заявою до відповідної ради про складення ним повноважень голови; припинення його громадянства; набрання законної сили обвинувальним вироком щодо нього; набрання законної сили рішенням суду про притягнення його до відповідальності за правопорушення, пов'язане з корупцією, яким накладено стягнення у виді позбавлення права займати посади або займатися діяльністю, що пов'язані з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування; відкликання з посади за народною ініціативою; визнання його судом недієздатним, безвісно відсутнім або оголошення таким, що помер; його смерті.

Повноваження міського голови можуть бути також достроково припинені, якщо він порушує Конституцію або закони України, права і свободи громадян, не забезпечує здійснення наданих йому повноважень, а також у випадку, передбаченому Законом України «Про військово-цивільні адміністрації».

Повноваження міського голови за наявності підстав, передбачених частиною другою цієї статті, можуть бути припинені достроково за рішенням місцевого референдуму або за рішенням відповідної ради, прийнятим шляхом таємного голосування не менш як двома третинами голосів депутатів від загального складу ради. Порядок проведення місцевого референдуму щодо

дострокового припинення повноважень сільського, селищного, міського голови визначається законом про місцеві референдуми.

Прийнявши вказаний Закон, Верховна Рада України вийшла за межі своїх повноважень, визначених Конституцією України (статті 85), і перебрала на себе повноваження, які належать органам місцевого самоврядування та суду. Цим самим Верховна Рада України порушила принцип поділу влади в Україні (частина перша статті 6 Конституції України).

При цьому, треба зауважити, що відповідно до статті 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Конституцією України взагалі не передбачена можливість припинення повноважень міських голів Верховною Радою України, а лише призначення позачергових виборів.

Зрозуміло, що відповідно до статті 85 Конституції України до повноважень Верховної Ради України належить призначення чергових та позачергових виборів до органів місцевого самоврядування в разі законодавчо передбачених на те підстав, що виключає будь-яке свавілля та прийняття політично заангажованих рішень.

Так, Європейський суд з прав людини неодноразово наголошував, що для органів державної влади в аспекті виборів важливо підтримувати неупередженість і бути незалежними від політичних маніпуляцій (див рішення ЄСПЛ Лейбористська партія Грузії проти Грузії, рішення № 9103/04, § 101, 8 липня 2008 року), забезпечити, щоб розгляд, проведений нею, супроводжувався мінімальними гарантіями проти свавілля і щоб їхні рішення були достатньо обґрунтованими (див рішення ЄСПЛ Маммадов проти Азербайджана, заява 4762/05, Страсбург 10 травня 2014 року).

По-дев'яте, ухвалення Закону з мотивів неможливості виконання Криворізьким міським головою своїх повноважень, без жодного факту чи доказу, який би підтвердив це позбавляє Верховну Раду України права на реалізацію конституційної норми про можливість призначення позачергових виборів.

З огляду на що Закон суперечить таким статтям Конституції:

ст. 3 (Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави),

ст. 5 (Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Ніхто не може узурпувати державну владу.),

ст. 7. (В Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування),

ст. 8. (В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй).

Таким чином, при розгляді та ухваленні Закону України «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» порушені статті 3, 5, 6, 7, 8, 19, 38, 43, 55, 83, 85, 89, 93, 141 Конституції України.

На підставі викладеного та керуючись статтями 147, 150 і 152 Конституції України, пункту 1 статті 13, статей 15, 38, 39, 40, 57, 71 і 82 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО СУД:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням.

2. Визнати це конституційне подання невідкладним з огляду на призначення позачергових виборів на 27 березня 2016 року та розглянути його у найкоротший строк.

3. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) Закон України «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» № 899-VIII від 23 грудня 2015 року (опублікований 01.02.2016 у газеті «Голосі України» №18 (6272)) у зв'язку з порушенням встановленої Конституцією України процедури його розгляду та ухвалення, його невідповідності Конституції України, а також перевищення конституційних повноважень Верховної Ради України при його прийнятті.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

- 1) Народного депутата України Шпенова Дмитра Юрійовича;
- 2) Народного депутата України Німченко Василя Івановича.

Додатки у 3 примірниках:

1. Витяг із Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР;
2. Закон України «Про Конституційний Суд України» від 16.10.1996 № 422/96-ВР;
3. Витяг з Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» від 10.02.2010 № 1861-VI;

4. Закон України «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» № 899-VIII (публікація в газеті «Голос України» №18 (6272) від 01 лютого 2016 року);
5. Витяг з Закону України «Про місцеві вибори» від 14.07.2015 № 595-VIII;
6. Витяг з Закону України «Про статус народного депутата України» від 17.11.1992 № 2790-XII;
7. Витяг з Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 № 280/97-ВР;
8. Проект Закону України «Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)» №3613;
9. Картка законопроекту № 3613 Про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)»;
10. Зауваження до змісту законопроекту №3613 від 10.12.2015р.;
11. Зауваження до змісту законопроекту №3613 від 11.12.2015р.;
12. Епізоди відеозапису пленарного засідання 23.12.2015р. (голосування за Проект Закону про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року) № 3613;
13. Стенограма пленарного засідання 10.12.2015р.;
14. Стенограма пленарного засідання 23.12.2015р.;
15. Копія Висновку Головного науково-експертного управління на проект Закону про проведення позачергових виборів Криворізького міського голови (27 березня 2016 року) № 3613;
16. Протокол до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1952 року;
17. Копенгагенська нарада Конференції з людського виміру НБСЕ від 29 червня 1990 року;
18. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року;
19. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 252 народних депутатів України щодо відповідності

Конституції України (конституційності) Закону України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року N 2222-IV (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України) від 30 вересня 2010 року № 20;

20. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004;

21. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11 Закону України "Про міліцію" від 29.06.2010 №17-рп/2010;

22. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України "Про міліцію"(справа про строки адміністративного затримання) від 11.10.2011 №10-рп/2011;

23. Рішення Конституційного суду у справі за конституційним поданням Президента України щодо офіційного тлумачення частин другої і третьої статті 84 та частин другої і четвертої статті 94 Конституції України (справа щодо порядку голосування та повторного розгляду законів Верховною Радою України) №11-рп/98 від 7 липня 1998 року;

24. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Київської міської ради щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 141 Конституції України від 4 червня 2009 року № 13-рп/2009;

25. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про тимчасові слідчі комісії, спеціальну тимчасову слідчу комісію і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України» № 20-рп/2009 від 10 вересня 2009 року;

26. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 45 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про електроенергетику» (справа про електроенергетику) № 3-рп/2002 від 12 лютого 2002 року;

27. Постанова Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 21 листопада 2015 року по справі № 804/15802/15;

28. Ухвала Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 27 листопада 2015 року по справі № 804/15802/15;

29. Рішенні Європейського суду з прав людини «Реквеній проти Угорщини» (Case of Rekvenyi v. Hungary), Заява N 25390/94, Страсбург, 20 травня 1999 року;

30. Рішення Європейського суду з прав людини «Олександр Волков проти України» від 27 травня 2013 року, Заява № 21722/11, Страсбург 9 січня 2013 року;

31. Витяг з Рішення Європейського суду з прав людини «Маммадов проти Азербайджану», Заява № 6984/06, Страсбург 10 січня 2012 року;

32. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Об'єднана Комуністична партія Туреччини та інші проти Туреччини» (United Communist Party of Turkey and Others v. Turkey) від 30 січня 1998 року;

33. Рішення Європейського суду з прав людини у справі "Шассанью та інші проти Франції" (Chassagnou and Others v. France) від 29.04.1999.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) Закону України «Про проведення позачергових виборів
Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Шпенюв Дмитро Юрійович	252	
2.	Вілкул Олександр Юрійович	161	
3.	Гальченко Андрій Володимирович	274	
4.	Колесніков Дмитро Валерійович	180	
5.	Павлов Костянтин Юрійович	296	
6.	Бакулін Євген Миколайович	308	
7.	Балицький Євген Віталійович	284	
8.	Бахтеєва Тетяна Дмитрівна	168	
9.	Білий Олексій Петрович	164	
10.	Бойко Юрій Анатолійович	165	
11.	Воропаєв Юрій Миколайович	172	
12.	Гусак Володимир Георгійович	174	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) Закону України «Про проведення позачергових виборів
Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
13.	Добкін Дмитро Маркович	376	
14.	Добкін Михайло Маркович	162	
15.	Долженков Олександр Валерійович	182	
16.	Дунаєв Сергій Володимирович	309	
	Звягільський Юхим Леонідович		
17.	Іоффе Юлій Якович	310	
18.	Кісельов Андрій Миколайович	176	
19.	Козак Тарас Романович	175	
20.	Королевська Наталія Юріївна	187	
21.	Ларін Сергій Миколайович	165	
22.	Льовочкін Сергій Володимирович	171	
23.	Льовочкіна Юлія Володимирівна	170	

11.03.2016 11:41:15

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) Закону України «Про проведення позачергових виборів
Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
24.	Мартовицький Артур Володимирович	251	
25.	Матвієнков Сергій Анатолійович	263	
26.	Мирний Іван Миколайович	177	
27.	Мірошніченко Юрій Романович	179	
28.	Мороко Юрій Миколайович	178	
29.	Мураєв Євгеній Володимирович	379	
30.	Нечаєв Олександр Ігорович	185	
31.	Німченко Василь Іванович		
32.	Новинський Вадим Владиславович	170	
33.	Омельянович Денис Сергійович	259	
34.	Павленко Юрій Олексійович	183	
35.	Папів Михайло Миколайович	121	

27.03.2016 11:06 11.06.2016

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) Закону України «Про проведення позачергових виборів
Криворізького міського голови (27 березня 2016 року)»

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
36.	Рабінович Вадим Зіновійович	163	
37.	Сажко Сергій Миколайович	265	
38.	Скорик Микола Леонідович	169	
39.	Солод Юрій Васильович	257	
40.	Шенцев Дмитро Олексійович	374	
41.	Шурма Ігор Михайлович	156	
42.	Шуфрич Нестор Іванович	166	
43.	Шкіря Ігор Миколайович	52	
44.	Вездах Яків Якович	239	
45.	Кісак Антон Іванович	340	
46.	Шевченко А. П.	250	
	Всього 45 (сорок п'ять) підписів народних депутатів України.		

В. Серібник
 І. Траблунда
 народні

В. Волосин
 28.12.2015.